



BDP

T.B.M.M.
BARIŞ ve DEMOKRASİ PARTİSİ
Grup Başkanlığı

Sayı: 275

Tarih: 03.03.2010

10/681

TÜRKİYE BÜYÜK MİLLET MECLİSİ BAŞKANLIĞI'NA

Hemşirelerin, performansa göre ek ödeme (Döner Sermaye) uygulaması ile tamamen hekim merkezli değerlendirilmeleri, yine performans uygulaması ile rekabete yönlendirilmeleri, meslek hastalıkları ve risklerine karşı koruyucu önlemlerin yetersizliği, meslekte branşlaşma ve uzmanlaşmanın olmaması her poliklinik / klinikte çalışmak zorunda olmaları, işyerlerinde ara meslek elemanı olarak görülmeleri, hemşirelik mesleğine cinsiyetçi yaklaşım gibi devasa sorunları yaşayan hemşirelerin sorunlarının tespit edilip, çözüm önerilerinin belirlenmesi için Anayasanın 98. İhtüzüğün 104 ve 105. maddeleri gereğince Meclis Araştırması açılmasını arz ederiz.

1-SELAHATTİN DEMİRTAŞ	DİYARBAKIR
2-GÜLTAN KIŞANAK	DİYARBAKIR
3-AYLA AKAT ATA	BATMAN
4-BENĞİ YILDIZ	BATMAN
5-AKIN BİRDAL	DİYARBAKIR
6-EMİNE AYNA	MARDİN
7-FATMA KURTULAN	VAN
8-HASİP KAPLAN	ŞIRNAK
9-HAMİT GEYLANİ	HAKKARİ
10-İBRAHİM BİNİCİ	ŞANLIURFA
11-M. NURİ YAMAN	MUŞ
12-MEHMET NEZİR KARABAŞ	BİTLİS
13-MEHMET UFUK URAS	İSTANBUL
14-OSMAN ÖZÇELİK	SİİRT
15-ÖZDAL ÜÇER	VAN
16-PERVİN BULDAN	İĞDIR
17-SEBAHAT TUNCEL	İSTANBUL
18-SEVAHİR BAYINDIR	ŞIRNAK
19-SIRRI SAKIK	MUŞ
20-ŞERAFETTİN HALİS	TUNCELİ

GEREKÇE

Türkiye'de hemşirelik, sağlık hizmeti veren ekip üyelerinden biri olarak önemli bir yere sahip olmakla birlikte hak ettiği değeri görememektedir. Hemşirelik, toplumumuzda hekimin yardımcısı gibi algılanmakta; sağlık hizmetinin bir ekip hizmeti olduğu dile getirilse de bu söylem uygulamaya yeterince yansımamaktadır. Oysa sağlık hizmetleri bir bütündür ve hemşirelerde bu bütünün önemli bir dinamiğidir.

Ülkemizde hemşirelik eğitimi lisans, ön lisans, açık öğretim, lise sonrası 18 aylık kurs ve ortaokul sonrası 4 yıllık lise şeklinde beş ayrı düzeyde verilmiştir ve bu farklılık devam etmektedir. Bu heterojenlik mesleği algılama, mesleki çabaları benimseme, belirli bir gelire sahip olma gibi özelliklerinden dolayı hemşirelik mesleğini olumsuz etkilemektedir. Bu nedenle eğitim düzeylerinin farklılığı, çalışma yaşamında yetki ve sorumluluklara yansımamaktadır.

Ülkemizde hemşirelerin yaşadığı diğer bir sorun da istihdam olarak karşımıza çıkmaktadır. Kamusal istihdamın daraltılması nedeniyle, hemşireler ya işsiz kalmakta, ya özel sektörde ya da kamuda sözleşmeli statüde çalışmaktadır. Sağlıkta dönüşüm adıyla yürütülen politikalar, genelde sağlık çalışanlarını, özelde hemşireleri oldukça olumsuz düzeyde etkilemiş; halende etkilemeye devam etmektedir. Bu politikalar tedavi edici sağlık hizmetlerine dayandığı, koruyucu sağlık hizmetlerini yok saydığı ya da finansal olarak bireysel sorumluluk alanına daralttığı için önemli bir sorun olarak karşımıza çıkmaktadır. Koruyucu sağlık hizmetlerine önem verilmemesinin tedavi edici sağlık hizmetlerinde yığılmaların olmasından ve bu yığılmalar sonucu, yüzde 90'ı tedavi edici sağlık hizmetlerinde istihdam edilen hemşirelerin iş yükünün arttığı ve çalışma saatlerinin uzadığı belirtilmektedir. Yaşama geçirilmeye çalışılan aile hekimliği uygulamasıyla da koruyucu sağlık hizmetlerinde hemşirenin etkinliği daha da azaltılarak, güvencesiz çalışma ortamı yaratılmaktadır.

Yine yaşanan diğer bir sorun ise, cinsiyetçi yaklaşımın birçok alanda olduğu gibi sağlık alanında da görülmesidir. Ülkemizde erkek hemşirelerin sayılarının çok az olması hemşireliğin kadınlara özgü bir meslek olarak algılanması durumunu ortaya çıkarmakta, bu da mesleğin gelişimini olumsuz yönde etkilemektedir.

Dünya Sağlık Örgütü'ne göre nitelikli bir sağlık hizmeti için bir hemşireye 3 hasta düşmesi gerekirken, Türkiye'de hemşire başına daha fazla sayıda hastanın düştüğü belirtilmektedir. İş güvencesiz çalışan hemşireler, devlet memuru meslektaşlarıyla aynı işi yapmalarına rağmen onlarla aralarında ücretler ve sosyal haklar bakımından da büyük farklar bulunduğu sağlık örgütleri tarafından dile getirilmektedir.

Sonuç olarak, ulusal ve uluslar arası mevzuatlarda hemşirelik hizmetleri ile ilgili hükümlerin çalışma yaşamına yansıtılması gerekmektedir. Hemşireler çalışma ortamındaki aşırı iş yükü, yoğun çalışma saatleri, ücret, iş sağlığı ve güvenliği gibi pek çok konularda olumsuzluklar yaşamaktadır. Bu olumsuzlukların ve sorunların giderilmesi, daha etkin politikalar oluşturulması için bir meclis araştırma komisyonu kurulması gerekmektedir.